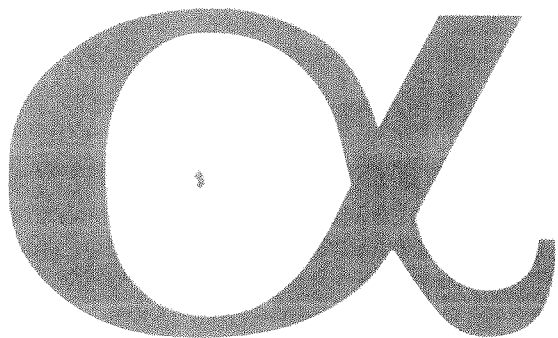

XIV. évfolyam 7. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2013. tavasz I.

A tartalmunkból:

> A húsvéti ünnepkör hagyománya

> Foglaljanak le egy sajtógépet!"

> Noé és az ő bárkája ...

> Rejtvény, hirdetések és közelgő események

> DPR hírek

> XII. Genua Cup

> Világjáró ifjak: Hollandosok

> És még számtalan más cikk, melyről az utolsó oldalon olvashattok bővebben...

A húsvéti ünnepkör hagyománya

Református ünnepeink közül a húsvét több évezredes múltra tekint vissza, gyökerei az ószövetségi páska ünnepig nyúlnak vissza. Ez volt az első keresztyén ünnep is

— elnevezése a magyar nyelvben a nagybőjt utáni húsevésre vonatkozik. Ezen a napon a keresztyén világ Krisztus feltámadására emlékezik. Mozgó ünnep, pontos időpontját a niceai zsinat (Kr. u. 325) határozta meg: ez a tavaszi holdtölte után következő első vasárnap. Így legkorábban

március 22-ére, legkésőbb április 25-ére eshet. (Így változik a böjti időszak kezdete is.) Az ünnep előtti negyven nap a böjti időszak, a Krisztus szenvedéseire való emlékezés kezdete.

Nagyböjt az óegyházban

Az advent a karácsonyra készíti fel lélekben az embert, a húsvétra pedig a nagyböjti időszak. A böjt bibliai eredetű, az ószövetségben és az újszövetségben is olvashatunk a böjtölés formáiról. Jézus is negyven napig böjtölt. A keresztyéniséggel együtt jutott el hozzánk, a Kárpát-medencébe ez a szokás.

A nagyböjt hamvazószerdától nagyszom-

batig tart. A hamvazószerdát korábban nevezték még böjtfogószerdának, szárazszerdának, aszalószerdának is. Az elnevezés onnan ered, hogy a templomban a mise

után az elmúlt évi virágvasárnapi szentelt barka hamuját a pap megszentelte és keresztet rajzolt a hívek homlokára. Hiedelem is kapcsolódott ehhez: úgy tartották, aki hamvaszkodik, annak nem fog fájni a feje.

A lutheránus egyház a mai napig őrzi a hat nagyböjti vasár-

nap óegyházi neveit: Invocavit, Reminiscere, Oculi, Laetare, Iudica, Dominica palmarum.

A nagyböjti időszak a korai egyházban keresztelési előkészületnek számított. Az őskeresztények ugyanis úgy vélték, hogy a nagyböjti időszakban az ember átéli megszületését, a halál is tényként van jelen életében, a feltámadás pedig az örök élet, a hit útja. Így a húsvét reggelén megkereszteltek a húsvéti hit bizonyága mellett tettek fogadalmat.

A református böjtről

„A református ember megőrizte a böjti hagyományokat, de számára nem a külsősé-

„Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de a harmadik napon feltámad.” (Mt 17,22-23)

gek hangsúlyosak, hanem a belső, lelki felkészülés az ünnepekre. Természetes, hogy bizonyos tartózkodás van az evést és ivást illetően, de a lényeg az emlékezés a Megfeszített Úrra, az elmélyülés Krisztus követésében, a kereszt titokzatos világának a lélekben történő befogadása.

Nagypénteket református népünk is megtartotta szigorú böjti napnak. A böjti napokon tartózkodtak a hústól, a zsiradékoktól. Nyers és aszalt gyümölcsöt, rántott levest, savanyú levest, főtt tésztát, főzelékféléket, mákos gubát, lepénykenyeret fogyasztottak.

Ez vidékenként más és más volt a Kárpát-medencében. Református népünk hagyományában máig él, hogy az úrvacsoravétel napján nem eszik semmit, míg meg nem úrvacsorázott a gyülekezet közösségében.”

*Forrás: Pocsainé dr. Eperjesi Eszter,
<http://reformatus.hu/mutat/a-husveti-unnepek-reformatus-hagyomanya/>*

Áldott, békés húsvéti ünnepeket kívánunk Mindenkinnek!

Az Alfa szerkesztősége

„Foglaljuk le a sajtógépet!”

„Foglaljanak le egy sajtógépet!” – súgta 1848. március 15-én saját nyomdájában Landerer Lajos a márciusi ifjaknak. A forradalmárok a nép nevében foglaltak, elkészült a Tizenkét pont és a Nemzeti dal. Hónapokkal később Landerer már a Kossuth-bankókat nyomta, bujdosása, majd halála után pedig üzlettársa a legjobb magyar írók műveit.

Idén is megemlékeztünk egy szép ünnepség keretén belül a márciusi ifjakról.

A padokban ülve, gondolatainkba mélyedve, talán többünkben fölmerült a kérdés: kik is voltak ezek a fiatalok, és valójában mit tettek a szabadságért?

A 9. osztály készíttette emlékműsor sok kérdésünkre választ adott. Március 15-e nem csak egy nap, amelyen valamilyen megmagyarázhatatlan okból ünneplőt kell húznunk és kokárdát kell tűznünk az ingünkre – vagy a mi esetünkben a mellényünkre –, hanem egy fontos, hősi ünnep.

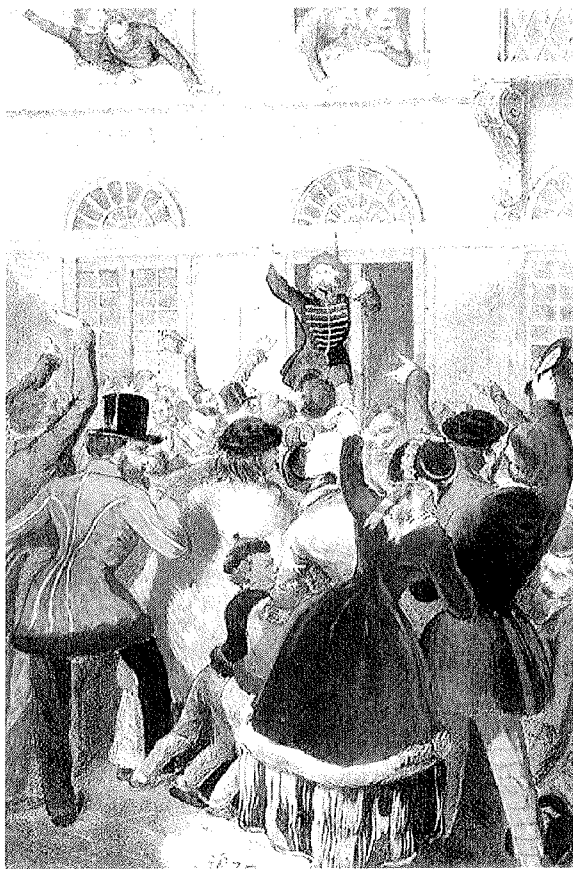
Mert ezen a napon hősökre emlékszünk, akik ugyan élhették volna életüket békés szolgátságban, ám ehelyett – a szabadság reményében – vállalták a halált. Vajon jutott nekik ebből a szabadságból valami? Nem, de ők nem magukért, hanem az el-

jövendő nemzedékekért harcoltak, és ezért a célért nem féltek meghalni sem.

Azt hiszem, ennél nagyobb gesztus, önfeláldozás – a szó szoros értelmében – aligha létezik. Erről bizonyosodhattunk meg március 14-én, az iskolai megemlékezésen is.

A 9. osztály előadása igazán egyedi volt, hisz mindannyian saját verseikkel és gondolataikkal hozták hozzájuk közelebb az ünnepet. És úgy tűnik, sikerrel – mert annál jobban nem lehet megérteni semmit, mint amikor egy velünk egykorú a saját szavaival mondja el nekünk az érzéseit.

Március 15. ünnep és nem gyásznapi. A szabadság ünnepe, amely sok áldozatot követelt, és véres megtorlást vont maga után, mégsem volt értelmetlen. Hiába vesztettük el frissen kivívott szabadságunkat, a szabadság érzése és a vele együtt járó nemzeti öntudat addigra már ott bujkált minden

magyar lelkében. Vajon mi, mai fiatalok, át-
érezzük-e ennek a jelentőségét?

Ami első látásra értelmetlen áldozatnak,
sőt kudarcnak tűnhet, az valójában egy
nemzet ébredése volt a mély álmom után. Ez
az ébredés pedig a nemzeti összefogás és el-
határozás jelképévé vált – így lett március
15. méltán a magyarság egyik legnagyobb
ünnepe.

Számomra világosan megmutatkozott az
előadás alatt, hogy igenis, mi, „gyerekek” is
felfogjuk e nap jelentőségét. A 9. a osztály
tagjai saját gondol-
lataikat fogalmaz-
ták meg, szívükből
énekeltek, sza-
valtak, mindenki
hozzátett valamit
a produkció teljes-
ségéhez.

Március 15-
én azonban nagy
meglepetés zú-
dult – sajnos,
szó szerint (!) – a
nyakunkba: hó!
Mégpedig rekord
mennyiségben,
komoly szélvihar-
ral fűszerezve. Az országban ezrek rekedtek
a hó fogságában, a szerencsésebbeket isko-
láiban szállásolták el, de sokan maradtak
áram nélkül, és bőven akadtak külföldiek
is, akik itt ragadtak az itéletidő miatt.

Szinte minden hivatalos ünnepség elma-
radt, a híradóban több szó esett a hóról –
ami ugyancsak esett, még hozzá szakadatla-
nul –, mint az ünnepről.

Az előbb említett „nemzeti összefogás”
azonban így is tökéletesen megmutatkozott:
rengeteg ember ajánlott fel élelmet, fuvart,
segítséget bajba jutott embertársainak.

A sors fintora, hogy a katasztrófahe-
lyzet ékes bizonyítékként szolgált: méltók
vagyunk március 15. szellemi örökségére
– bár kis nemzet vagyunk, nehéz időkben
igenis összetartunk.

És a kulisszák mögül...

Dicsfénnnyel telt ünnep, Pilvax kávéház,
Talpra magyar! ... Mindezt nem az én tisz-
tem elmondani, tehát bele sem kezdenék. E

szívdertően megszokott mondatokat hall-
gathattátok a rádióban, a tévében, sőt még
az iskolában is.

Az idei műsor várakozáson felülire sike-
redett, főleg ha figyelembe vesszük, hogy
másfél héttel az előadás előtt még csak fel-
tétélezések voltak azzal kapcsolatban, hogy
mit is mutathatnánk, ami egy kicsit is kü-
lönbözhet a többi, már megszokott és fenn-
költén tradicionális fellépéstől.

Valószínűleg ha egy „kicsivel” hamarabb
kezdünk volna el készülődni, megvalósít-
hattuk volna azo-
kat az abszurd
terveket, amelyek
eszünkbe jutottak
– mint például a
hollandosok, videó
üzenetben rögzít-
tett jó kívánsága-
inak közvetítése,
vagy egyéb, külön-
féle futurisztikus
megoldások.

Felmerült még:
A költő visszatér
– avagy a márci-
us 15-i események
horror feldolgozá-

sa is. Bár ezeket a terveket, nagy valószí-
nűséggel a tanórák inspirálták, akadt elég
bajunk az előadás összerakásával. Osztály-
főnökünk ugyanis elhagyta a forgatóköny-
vet, amit hozott valaki.

Az idő előrehaladtával, azért sikerült
megszervezni egy reálisabb és egyszerűbb
műsort, bár Ferenczi tanár úr még mindig
ragaszkodott a cserediákok videó üzenetei-
hez.

A készülődésben egyértelműen a próbák
voltak a legjobbak, hiszen egy csomó óránk
elmaradt és amúgy is rettentő jó hangulat
uralkodott. Persze felhasználtuk az időnket,
és míg Petőfi szavalt, a márciusi ifjak néme-
tet magoltak, és házi feladatok jártak körbe.

Akik már tudták, hogy nem lesz-
nek itt a műsor idején, és kellőképpen
„kiörömködték” magukat, tettek róla, hogy
minél nehezebb legyen végigpróbálni a mű-
sort nevetés nélkül: bemásztak a kápolnai
padok alá, néha csak egy fej, néha csak egy
láb látszódott belőlük.

Az osztályfőnöki instrukcióknak — lehetett az szigorú vagy éppen dicsérő hangvételű — pedig egyetemi professzorunk adott előszeretettel zenei aláfestést a zongorával.

Sok emberrel beszélgettem, arról, hogy mire emlékszik szívesen vissza.

„Sehonnani bitang ember” - talán ez volt az egyik leggyakoribb válasz.

Petőfinket az előadás után rengeteg pozitív

kritika érte, de ő már az ünnepség előtt is tisztában volt színészi jo- gaival, és eltökélt szándéka volt, hogy ő márpedig a „sehonnai”-t, „sehonnani”-nak fogja mondani. Persze ebből ki- sebb-nagyobb bonyodalmak és viták, majd röhögőgörcsök alakultak, míg- nem a fellépés

napjára sikerült teljesen összekeverni az egészet, úgy ahogy van.

„Egyszerű iparos ember vagyok, nyom- dász.” – volt a felelők második leggyakoribb válasza, bár ez leginkább amolyan belső viccként értelmezhető, de Landerer karaktere sokakat megnevettek akár a próbákon (és lefogadom, hogy az előadás során is).

Szerintem idén először fordult elő olyas- mi, hogy saját vallomások is elhangzottak, akár verses, akár prózai formában. Persze ezek előadása is érdekesen alakult. Én sze- mély szerint, lányos zavaromban nem egy-

szer ütköztem neki a mikrofonnak, vagy kezdtem el ízesen nevetni a főpróbák alatt, Zsófia tanárnő meg szinte vért izzadva próbált betanítani a versmondásra... Lássuk be, nem nagy sikerrel.

Sokatoknak feltűnhetett a gigantikus ko- kárda is, amit a videó üzenetekkel szemben Ferenczi tanár úr nem hagyott megvalósí- tatlanul. Különös gonddal ellátogatott egy

zászlóboltba, és szinte apai sze- retettel írta le, ideális, trikolor kokárdájának föl- döntüli kinézetét. Külön kikért két embert néhány órától, hogy meg- felelő minőségű, mennyiségű és méretű biztosí- tóúval legyenek ruhánkra tűzve azok. Természe- tesen felháboro- dása nem maradt

el, amikor kiderült, hogy nem jeleskedünk a varrásban, illetve közölte, hogy nincs sze- münk a széphez, és ez megint csak kaca- gást generált.

Az előadást azonban a csúnyácska kokár- dák nem nagyon befolyásolták, mi azonban beleadva mindent, egészen jót produkál- tunk, legalább is a színpadról nézve titeket, nem láttam annyi unott arcot és még rossz- indulatúan háborgót sem.

Dobó Sára Borbála 7. a és S.S. 9.a

Noé és az ő bárkája :)

A Budapesti Fesztiválzenekart 1983- ban alapította Fischer Iván és Kocsis Zol- tán. Nagy népszerűségnek és elismert- ségnek örvend mind Magyarországon, mind nemzetközi körökben. Ficher Iván lett azóta a zeneigazgatója, és mint ilyen több újítást vezetett be. Példának okáért; korhű hangszereken játszó barokk zenei együttes alakult, a zenekar 1992 óta köz- hasznú alapítványként működik. Ennek

a szervezetnek a zenekara jött el nemrég iskolánkba, hogy Benjamin Britten Noé bárkáját meghallgathassuk előadásukban. Egyértelmű, hogy a sok gyakorlás volt az, ami meghozta a zene nyelvén megszólaló gyümölcsét. Mint már tudjátok, egyik di- áktársunk, Bokor Anna is tagja a társulat- nak. Most megismerkedhettek egy kicsit közelebbről is az ottani munkával, és a próbás hétköznappokkal óáltala.

Mikor csatlakoztál a zenekarhoz?

A zenekar augusztus közepén alakult, a Noé bárkájának előadása céljából.

Milyen helyeken adtátok elő?

Összesen 13-szor játszottuk közönség előtt. Az legelső és egyben legfőbb előadás a MüPában volt, ezenkívül Budapesten még 9 alkalommal; színházakban és iskolákban vegyesen; valamint Gödöllőn, Vácon és még sok más helyen.

Honnan jött az ötlet hogy nekünk is előadjatok?

Mi gondoltuk ki, hogy jó lenne Szentendrére is eljönni, és az ötlet mindenkinek tetszett.

Milyen egy zenekari próba? Fárasztottak vagy inkább üdítettek?

Egy próba általában 3-4 órás, de volt hogy egy egész napon át tartott; kisebb szünetekkel. Hosszú, szünet nélküli próbákon nyilván fáradtunk, de a hangulat ilyenkor is kellemes maradt, és végig mindnyájan nagyon élveztük a közös zenélést.

Milyen egy zenekari szünet? Könnyű elvegyülni a zenészek között vagy művészien távolságtartóak?

Egytől egyik jófejek, és normálisak. Egyáltalán nem volt összeszokott a társaság, mindenki újnak számított, alig páran voltunk akik korábban ismertük egymást. Egyre több új barátság született.

Mennyire talátlad szigorúnak a karmestereket a próbák alapján?

A gyerekekkel szigorúbb volt. Engem szerencsére már a nagyobbak közé sorolt, így a laza és humoros oldalát ismerhettem meg.

Mit szólt az iskola diákjainak hangerejéhez?

Azt mondja hogy van hangja a diákságnak, és azok a helyek közül, ahol még fellépünk valóban jónak számított.

Vannak továbbtanulást illetően zenei terveid?

Ez volt az első zenekari élményem, ami-ben remekül éreztem magam. Azonban a hangszerem, a furulya, ami elég ritka a nagyobb művekben. Így zenekarral nem gondolom hogy foglalkoznék később, de lehet hogy zenei pályát választok majd magamnak, ez elég közel áll hozzám.

Felkeltette valamilyen új zenei irányzat felé ez az esemény az érdeklődésedet?

Igen. A mű szerzőjét, és az operát is jobban megkedveltem ezáltal.

Szabadidődbben milyen zenét hallgatsz?

Könnyűzenét a leginkább, kedvencemnek Demi Lovatot mondanám.

Még egy picit visszatérve a zenekarra. Továbbra is fennmarad? Tervezték még előadást?

A barátságok, és ismeretségek fennmaradnak, de

nem lesz több előadás. Direkt csak a Noéra tervezték, hogy ez a csapat összeálljon. Ennek ellenére szeretnénk, és reméljük hogy lesz még alkalmunk mást is játszani együtt.

A próbák alatt bizonyára több nehezen felejtendő történet született. Mesélnél ezek közül?

Az egyik előadásunkon, minden a megszokott rendben, rutinszerűen zajlott, amikor a táncos galamb annyira belemélyült a táncába, hogy fejbe verte az egyik állatnak öltözött gyereket.

Vagy ilyen volt mikor a Noé egyik fiát alakító kisfiú szépen, tisztán énekelte a szólóját, majd váratlanul elhallgatott. Várt, míg mindenki ráfigyelt, és mintha ezt így illene, bejelentette, hogy "nyeltem". Azt sem fogom elfelejteni, amikor egy előadás alkalmával, amikor erkélyen kapott helyet a zenekar, valamelyik kottatartó olyan csörömpöléssel esett le, mintha kedvet kapott volna a zenéléshez, csak nem tudná még, hogy ő nem ehhez kapott tehetséget.

Lejegyezte: Bor Anna 9.a

A Noé előadás külső szemmel

Az áhítatokon bejelentett Noé előadás napja eljött. Az első három óra izgalommal teli volt, alig tudtam odafigyelni. Amikor végre vége lett, a harmadik órának, odarohantunk a tornateremhez, hogy meglessük a színpadot. Meglepő volt, hogy a színpadon a zenekar terpeszkedett és nem a bárka, de praktikusabb volt ez is. A bárka nagyon szép és nagy volt és nagyon tetszett mind-együnknek. Mikor már bent ültünk a tornateremben, a karmester barátságosan köszöntött bennünket és csodálatos hangjával kápráztatott el bennünket. Az előadás nagyszerűre sikeredett és főleg az volt a jó benne, hogy minket, diákokat is bevontak a

színdarabba és persze az is, hogy olyan korúak játszották (többnyire), mint mi. Tény, hogy mindnyájan ismerjük a történetet, de ez sem zavart minket abban, hogy élvezzük a műsort. A szereplők gyönyörűen énekeltek, a zenekar is nagyon jól játszott. Nekem az tetszett a legjobban, hogy a kivetítőn minden fekete-fehér volt, ahogyan az állatjelmezek is, csakis a szivárvány pompázott színekben és ez remekül kihangsúlyozta a lényegét, ami az, hogy csakis Isten ígérete számít. Remek élmény volt számomra és szerintem mindenkinek, és megszerettem egy új műfajt is. :)

Szente Adél 7.a

Világjáró ifjak

Hollandiában jártunk ...

Hollandosaink már majdnem 2 hete hazajöttek, de élményeiket még mindig mesélik, ezért készítettem velük egy rövid interjút.

Első bemelegítő kérdésnek, bár úgysis sejtem a választ: Hogyan éreztétek magatokat ezalatt a 10 nap alatt?

Nagyon jól.

Igen, ez volt az a válasz, amire számítottam, és ki tudnátok fejteni ezt egy kicsit bővebben?

Furcsa, és egyben jó is volt megismerni egy új kultúrát.

És milyen volt ott az idő? Azt hallottam, hogy nagyon hideg volt.

Igen, bár amikor odaértünk, elég meleg volt - még beszéltünk is róla, hogy minek hoztunk ilyen meleg ruhákat -, mindenhova kabát nélkül jártunk, de pár nap múlva nagyon hidegre fordult az idő, fagyott, esett a hó, és majd megfagytunk a biciklin.

A biciklin?

Igen, mindenhova biciklivel jártunk, ha esett, ha fűjt. Minden reggel a szembe széllel küszködve mentünk az iskolába, és mindig le kellett szenvednünk magunkat a bi-

cikliről, ugyanis odafagytunk.

Milyen volt a sulis?

Sokkal nagyobb, és színesebb volt, mint a miénk. A legtöbb falra volt festve valami, amikor először oda mentünk, az egyik festményre azt hittük, hogy igazi.

És mit csináltatok délutánonként?

Délutánra különböző programokat szerveztek nekünk: voltunk úszni, megnéztük a várost, és a tengerpartra is lementünk.

Mi a legnagyobb különbség a két ország kultúrája között?

Talán az étkezés. Éjjel-nappal édeset esznek, volt, amikor reggelire vajás zsömlét ettek nutellával, vagy cukorral, esetleg mindkettővel egyszerre. Ebédre hideget fogyasztanak, csak vacsorára esznek meleg ételt, de azt is csak keveset. Napközben sokszor nassolnak valamit, természetesen édeset. Mikor hazaértünk, már csak az édes szó hallatára is rosszul voltunk, és nagyon vágytunk egy kis kolbászra, paradicsomra, paprikára, vagy bármire, ami nem édes.

Utolsó előtti kérdésem következik. Sok magyarral találkoztatok kint?

Mihez képest? Úgy gondolom, mi nem

hallottunk sok magyar szót. A suliban volt egy magyar tanár, aki még a szüleivel kötött ki gyerekkorában. A másik találkozásunk magyarokkal akkor történt, amikor a főtéren forgolódtunk és hangosan beszélgettünk, hogy merre is kéne mennünk, és ekkor az egyik boltból kijött egy néni és elkezdte mondani a jó utat, mire mi ezen annyira meglepődtünk, hogy először fel sem fogtuk, mit mond, nem tudtuk, hogy most mi tanultunk meg hirtelen hollandul, vagy csak képzelődünk.

Szerintetek, aki teheti, az jelentkezzen „hollandosnak”?

Persze, nem fogja megbánni, nagyon sok jó emléke lesz róla.

Horváth Eszter 10.ny

XII. Genua Cup

Iskolánk csapata immáron 8. éve vesz részt különböző tengeri vitorlásversenyeken. Idén Tenger Fehérvár (Biograd) felé vettük az irányt. Szerda éjszaka indultunk el 8 fős szuper új csapatunkkal a kék-ség irányába. A hangulattal nem volt probléma, bár a férfi nem 7:1 arányban túlsúlyba került, a társaság hamar összeszokott. Lejutásunk kissé kalandosra sikerült...

A 6 órás útból 11 lett, hiszen kisebb-nagyobb nehézségekbe ütköztünk. A határnál kiderült, hogy sofőrünknek 3 hónapja lejárt a jogsija, Zágrábnál elkapott minket a szakadó hó, letereltek az autópályáról, majd kígyózó sorban állhattunk a kamionok mögött a serpentineken. Itt úgy döntöttünk, inkább módosítjuk tervünket, más útvonalat választottunk. Reggelig elnyúló utazásunk aztán véget ért. Megérkeztünk célállomásunkra, ahol a hajónk már várt minket. Természetesen az idő még véletlen sem kedvezett nekünk, az esti fu-

tamot el is törölték, viszont mi úgy döntöttünk, mégis szembe nézünk a viharos széllel és a hóval. Másnap jobb lett a helyzet, a havat eső váltotta fel...

Legénységünk lelkesedése azonban ekkor sem múlt el, mindenki a legjobbra törekedett. Ennek meg lett is lett az eredménye. Remekül kidolgozott stratégiával, bravúros ügyességgel szelidítettük meg a szellet, egy 1., egy 2. és egy 3. helyet sikerült szereznünk. Esténként fáradtan ültük körbe az asztalt, töretlen jókedvvel vacsoráztunk, majd koccintottunk az aznapi sikerre. Az utolsó nap kicsit elpártolt tőlünk a szerencse, egy sikertelen forduló miatt lecsúsztunk a dobogóról.

Mi így is büszkén jöttünk haza, hiszen az összesítésben a 3. helyet szereztük meg. 4 kupával gazdagítottuk a Refi vitrinét.

Legközelebb Veletek, ugyan így, ugyan ott! (Ha kérhetnénk, jobb időben...)

Szabó Rebeka 10.a

Közelgő események DPR hírek

2013. március 28. - április 2-áig - Tavaszi szünet

2013. április 3. - A tanulók fizikai állapotának mérése április-május

2013. április 5. - Év végi vizsgákra jelentkezés

2013. április 8. - Fakultációs jelentkezés határideje 10. évfolyamosoknak

2013. április 12. - Háromnegyed évi kiértékelés

2013. április 15. - Osztályozó vizsgák előre hozott érettségire

2013. április 16. - Holokauszt áldozatainak emléknapja

2013. április 20. - Áprily verseny

2013. április 25. - 12-es szülői értekezlet

Hirdetések

Új szolgáltatásunk – ha elhagytál valamit, kinőttesd az egyenruhád, elhagytad a kedvenc fülbevalód, vagy a tornacsukát; két példány van a töri munkafüzetből; cserélnél, keresel, kínálsz stb. – akkor add fel hirdetésedet az szrgalfa@gmail.com email címre. A hirdetés szövege mellett tüntesd fel a nevedet, osztályodat, és a teremszámot, ahová jársz. Várjuk hirdetéseiteket! :)

Az Alfa szerkesztősége emellett agilis sportrovat vezetőt keres. Feladata a sport-hírek rendszeres begyűjtése, közreadása. Jelentkezni lehet: Bazsó Borka 11. nyek diákfőszerkesztőnél a 209-es teremben.

A SZRE IFI-je minden héten, pénteken várja az érdeklődő diákokat a Rákóczi u. 14. szám alatt 18 órától.

Újságunk teljes terjedelmében 18 oldalt tesz ki. A teljes számot az iskola honlapján találjátok meg a húsvéti szünet után. Csak pár cím a tartalomból: Túlélési útmutató hóban elakadáshoz, könyvajánló, mozi-, és zenesarok, csak csajoknak rovat és aranyköpések!

Impresszum:

Főszerkesztő: Dr. Török Márta **Diákfőszerkesztő:** Bazsó Borka 11.ny, **Olvasó-főszerkesztő:** Kun Csabáné Kovalik Judit, **Olvasószerkesztő:** Poros Júlia, **Felelős kiadó:** Földi János igazgató **fotó:** Ferenczi Alpár

SZENTENDREI
GIMNÁZIUM

REFORMATUS

DIÁKPRESBITERIUM

Ezentúl minden hónapban olvashatok egy tömör ismertetést a DPR eseményeiről és eredményeiről.

Az elmúlt ülések alkalmával megválasztottuk az új képviselőinket, a következőképpen:

Elnök: Lissák Domonkos

Sport és Szabadidő Bizottság: Arató Fanni

Iskolaügyi Bizottság: Bor Mária Anna

Környezetvédelmi Felelős: Kis Boglárka

alelnök: Herr Fanni

Összekötőtanár: Tünde tanárnő

Tehát ötleteitekkel, észrevételeitekkel és kérdéseitekkel bátran keressétek fel őket!

Felvetődött egy új gondolat, hogy tartsunk iskolabált a nagygymnáziumnak. Tudassátok az osztálytitkáraitokkal a véleményeteket, és ha ötleteitek vagy meglátásaitok vannak, azokat se tartsátok meg magatoknak!

Idén megszületett egy döntés, hogy gyakrabban tartsuk az üléseinket, tehát kéthetente várjuk újabb javaslataitokat és problémáitokat. Értesítsetek bennünket bátran!

A focibajnokság hamarosan elkezdődik, hamarosan küldjük a beosztásokat is.

B.A. 9.a

Sudoku

	7				3		8	
	4		2					
3				6				
7		2	9					6
		1		2		7		
9					5	2		4
				3				9
					4		7	
	8		1				5	

Aktuális számunk szerzői: Szente Adél 7.a, Dobó Sára Borbála 7.a, Bor Anna 9.a, Somogyi Sára 9.a, Horváth Eszter 10.ny, Szabó Rebeka 10.a, **Tördelés-technika:** Szabó Levente Bökény 9.a, Csesznák Tamás 9.a, Tóth Ádám 12.a